

Szentmártoni János:

Ígélet

...a kamaszkor tétova eksztázisában
ha írás közben valaki megzavart,
úgy vertem ki szobámból haragom tüzével,
mint templomból Krisztus a kufárokat...
ma lopva írok, elcsenve másoktól,
pénzkereső munkámtól perceket,
ünnepeket, ha órákat,
a legtöbbször fejben, mely papírra
tán sohasem kerül...
olyan érzést kelt néha,
mint a kamaszkor éjszakáin szétfröcskölt
férfinedv látványa
- megannyi eltékozolt teremtés-mozzanat;
ülök csak féligszitt cigaretták halma fölött,
bambán, üresen,
mint egy prospero, kettétört pálcája
emlékével sárguló szívében.
De tudom, egyszer még magamra zárok
ajtót, ablakot,
nem láttok majd, csak fényképeken,
esetleg az utcán fantomként elsietni,
s aki tán rám nyitna,
alaposan fontolja meg, tudja jól,
hogyan az életével játszik.